

Δύο επιθεωρήσεις

★ ΣΤΟ «ΜΕΤΡΟΠΟΛΙΤΑΝ»

★ ΣΤΟ «ΘΕΑΤΡΟ ΚΗΠΟΥ»

ΔΥΟ επιθεωρήσεις δροσίζουν θεατρικά τὸ φετινὸ καλοκαίρι. «Καὶ μὴ χειρότερα» τῶν Ἀλ. Σακελλάριου καὶ Γ. Τζαβέλλα μέ μουσική Γ. Μουζάκη στὸ θέατρο «Μετροπόλιταν» καὶ «Ὁνειρα Ἀπατηλά» τῶν Γ. Γιαννακοπούλου καὶ Κ. Νικολαΐδη μέ μουσική Γ. Κατσαρού στὸ θέατρο «Ἐθνικοῦ Κήπου».

«**ΜΗ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ**». Ὁ τίτλος τῆς πρώτης ἀπὸ τὶς δύο παραπάνω ἐπιθεωρήσεις. Ἐπικαιρότητες ἐγχώριες μέ ἀνάλαφρη σάτιρα καὶ μερικοὺς πνευματικοὺς σπινθυρισμοὺς (Χαρτόμουτρα, τὸ Κορίτσι τοῦ Λούνα Πάρκ, Ἀθὲνς μπάϊ Νάϊτ κλπ.). Ἐπικαιρότητες διεθνεῖς, σὲ περισσότερο ἀριθμὸ ἀπὸ ἄλλοτε (Διεθνεῖς ἐνοχλήσεις, Μαχαρίσι, Μεταμοσχεύσεις καρδιάς κλπ.) Κι' ἀκόμα: Λίγο τραγούδι, λίγη μουσική, μπαλλέτο, διάκοσμος καὶ μικρὴ ἐπίδειξι γυμνικῆς καλλιγραμμίας. Κατ' ἐπικρατήσαν ἔθιμον» ἐσχάτως, τὸ β' μέρος τῶν ἐπιθεωρήσεων καλύπτεται ἀπὸ ἓνα σκέτος. Ἐν προκειμένῳ τὸ «1—2—X».

Μιά μεγάλη συμβολὴ στὴν ἐντύπωση συνόλου παρέχουν στὴν ἐπιθεώρησι οἱ ἐκτελεσταί. Στὸ «Καὶ μὴ χειρότερα» αἱ πιὸ ἄψογες καὶ δημιουργικὲς ἐκτελέσεις ὀφείλονται στὴν Μπέττυ Μοσχονά καὶ τὸν Σταύρο Παράθα. Εὐθύς ἀμέσως οἱ Τ. Μηλιάδης, Ἀλ. Τζανετάκος καὶ Σ. Μουστάκας (πού δὲν τοῦ ἐδόθηκε ἡ ὁση ἔπρεπε εὐκαιρία πού ταιριάζει στὸν τύπο του) καὶ οἱ Μ. Σταθοπούλου, Δ. Στυλιανοπούλου, Σ. Καστούρα, κι' ἄλλοι ἀκόμα ἐπίσης. Ἰδιαίτερη μνεῖα γιὰ τὴν «κοιμήρ» Μάρθα Βούρτση καὶ τὸ ἀγγλικὸ μπαλλέτο μέ τὸν Φ. Μεταξόπουλο καὶ τὴν Ν. Φοντάνα.

Ὅλα μαζί δημιουργοῦν τὸ εὐχάριστο σύνολο πού περιμένει ὁ θεατῆς ἀπὸ δύο εὐχάριστες καὶ ξεκουραστικὲς ἐπιθεωρησιακὲς ὥρες.

«**ΟΝΕΙΡΑ ΑΠΑΤΗΛΑ**». Ὁ τίτλος τῆς δεύτερης ἀπὸ τὶς παραπάνω ἐπιθεωρήσεις. Ἀκολουθεῖ κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο διάγραμμα μέ τὴν πρώτη. Ἐπικαιρότητες ἐλληνικὲς καὶ διεθνεῖς, τραγούδι, μπουζούκι, μπαλλέτο, ἐμφανίσεις συνόλου καὶ, στὸ β' μέρος «ἡ μαγεμένη ἀρχοντοπούλα» μέ σκηνοθεσία Μήτσου Λυγίζου. Ὑπάρχει πνεῦμα, ὑπάρχει χιοῦμορ καὶ πάνω ἀπ' ὅλα ἡ δημιουργικὴ ἀπόδοσι τῶν ἐκτελεστῶν μέ κορυφαῖα στελέχη τὴν Ρένα Βλαχοπούλου καὶ τὸν Γιώργο Κωνσταντίνου. Κι' εὐθύς ἀμέσως τὴν Νινὴ Τζάνη, τὴν Ἑλένη Προκοπίου, τὴν Ἀλέκα Μαβίλη καὶ τοὺς Γ. Κάπη, Βαγγ. Βουλγαρίδη, Βαγγ. Σειληνὸ κ.λ.π. Σημειῶνῶ ἀκόμα τὸ ἐκφραστικὸ τραγουδιστικὸ σόλο τοῦ Γιάννη Βογιατζῆ καὶ τὸν τόσο καλὰ χαρακτηρισμένο, σὰν κείμενο καὶ σὰν ἀπόδοσι, ἐκφωνητὴ στὸ «ἀπὸ τὴν σκηνὴ στὴν ὁθόνη». Ἀντιθέτως δὲν ἦταν χαρακτηρισμένοι οἱ γιεγιέδες, οὔτε σὰν κείμενο, οὔτε σὰν ἐμφάνισι. Ἀλλὰ καὶ ἡ χορευτικὴ συμβολὴ μ' ἐπικεφαλῆς τοὺς ἐξαίρετους χορευτὲς, τὸν Καστρινὸ καὶ τὴ Ζώκα, νοθεύει καὶ ἀσεβεῖ πρὸς αὐτὴ τούτῃ τὴν ἐννοια τοῦ χοροῦ ὅταν θάζη τοὺς πρώτους χορευτὰς νὰ τραγουδοῦν ἢ νὰ κάνουν πεζὸ διάλογο ἐμποδίζοντας τὸν θεατῆ νὰ προσηλωθῇ κατανυκτικὰ στὴν κινητικὴ καὶ ἐκφραστικὴ αἰσθητικὴ τῆς χορευτικῆς δημιουργίας. Μιά κακὴ πρωτοτυπία. Ἀντιθέτως μιὰ ἀξιοθαύμαστη πρωτοτυπία εἶναι τὸ νὰ ἐμφανισθῇ ἡ Ρένα Βλαχοπούλου, ὅχι σ' ἓνα νούμερο — ὅπως συνηθίζεται γιὰ τὶς κορυφαῖες πρωταγωνίστριες ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων καὶ εὐρίσκεται— ἀλλὰ σὲ πολλὰ νούμερα καὶ μάλιστα σὲ πολλὰς καὶ πολύμορφες στὸ καθένα ἐμφανίσεις, ἄψογη σὲ ζωτικότητα, ἐκφραστικότητα, νεανικότητα, τραγούδι καὶ σιλουέτα.

Κοινὰ γνωρίσματα καὶ τῶν δύο αὐτῶν ἐπιθεωρήσεων εἶναι οἱ «Καρδιομεταμοσχεύσεις» (πού ἡ ἐκμετάλλευσι τῆς ἐπικαιρότητός τους συνεχίζεται ἀπὸ πέρυσι) καὶ τὰ σατιρικὰ θέλη—πολύ περισσότερα στὴν ποῶτῃ ἐπιθεώρησι— κατὰ τῆς Ἀλίκης Βουγιουκλάκη. Ἀλλὰ ἐπίσης κοινὸ γνώρισμα καὶ τῶν δύο αὐτῶν ἐπιθεωρήσεων εἶναι τὸ εὐχάριστο καὶ διασκεδαστικὸ σύνολο πού προσφέρουν.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ